Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 28. Warszawa, dnia 1 października 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 85, poleconą 1 zł. 15 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł.; z dodatkiem „Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu" — 7 zł. Cena dodatku oddzielnie — 1 zł. bez przesyłki. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV-ty r. b., która wynosi zł 5.00, z dodatkiem zł. 7.00.

Przepisy ogólne.

293.

OKÓLNIK L. DOP./5284/III.

w sprawie wadjów kaucji i zaliczek.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Najwyższej Izby Kontroli, Generalnej Prokuratorji Rzeczypospolitej Polskiej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Głównego Urzędu Statystycznego.

Przy przyjmowaniu przez władze i urzędy państwowe wadjów przy przetargach, kaucyj na zabezpieczenie umów ze Skarbem Państwa oraz przy przyjmowaniu zabezpieczeń zaliczek, wydanych na dostawy rządowe, jak również udzielanych przez Skarb Państwa kredytów celnych, akcyzowych, transportowych i innych Ministerstwo Skarbu prosi o stosowanie następujących przepisów:

§ 1. Wadja winny być pobierane przy przetargach w wysokości od 1% do 5% ceny ofertowej i mogą być składane:

1) w gotowiźnie;

2) w płatnych okazicielowi książeczkach wkładkowych lub asygnatach kasowych, wydanych przez instytucje uprawnione do tego na podstawie § 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1018);

3) w papierach państwowych i akcjach Banku Polskiego, obliczanych po kursie ogłaszanym przez Ministerstwo Skarbu;

4) w innych papierach pupilarnych — w 75% przeciętnej ceny giełdowej z ostatniego dnia notowań;

5) w akcjach dopuszczonych do obrotów i notowań giełdowych na jednej conajmniej z giełd krajowych, obliczanych najwyżej w 50% przeciętnej ceny giełdowej z ostatniego dnia notowań, przyczem nie mogą być przyjęte akcje nienotowane w ciągu 15 dni przed dniem złożenia na wadjum; akcje, budzące jakąkolwiek wątpliwość co do ich wartości lub łatwości zrealizowania, mogą być przyjmowane tylko z wyjątkową ostrożnością, według oceny zniżonej według uznania odnośnej władzy lub urzędu poniżej 50% giełdowej wartości tych akcyj;

6) w listach gwarancyjnych (dokumentach poręki) instytucyj kredytowych, z zastrzeżeniem, że listy takie zostaną przychylnie zaopinjowane przez Ministerstwo Skarbu (Departament Obrotu Pieniężnego) z punktu widzenia stanu interesów odnośnych instytucyj kredytowych;

7) w wekslach z dwoma lub więcej podpisami (dwu lub więcej osób (firm) wekslowo zobowiązanych).

Opinij o zdolności kredytowej osób (firm), które mają być wekslowo zobowiązane, o ile ich odnośna władza lub urząd nie posiada, należy zasięgać w Ministerstwie Skarbu (Dep. Obr. Pieniężnego).

Norma, w jakiej wadjum ma zabezpieczać cenę ofertową (1% do 5%), zależną jest od uznania władzy lub urzędu przyjmującego wadjum, z zastrzeżeniem, że od osób (firm) poważnych i dobrze znanych instytucji przyjmującej wadjum, może być ono pobrane w stosunku niższym, w innych zaś wypadkach — w stosunku wyższym, ewentualnie aż do wysokości 5% ceny ofertowej.

Pobieranie wadjów w formie przewidzianej w p. p. 6 i 7 może nastąpić tylko wyjątkowo, jeżeli nie można uzyskać innych wartości, przyczem wadja w wekslach mogą być pobierane tylko od osób (firm) akredytowanych w Banku Polskim lub wogóle dobrze znanych z pomyślnego stanu interesów i z wywiązywania się z przyjętych zobowiązań bez zarzutu pod względem etyki kupieckiej.

§ 2. Kaucje na zabezpieczenie umów winny być wymagane w wysokości zależnej od rozmiaru i znaczenia dostawy lub roboty oraz wysokości przewidzianej kary konwencjonalnej, jednak w stosunku nie niższym niż 5% ceny umownej.

Kaucje mogą być składane w formie przewidzianej dla wadjów.

§ 3. Na kaucje mogą być przyjmowane zabezpieczenia hipoteczne na nieruchomościach z takiem wyliczeniem, aby z poprzedzającemi je wpisami hipotecznemi mieściły się w 50% do 75% szacunkowej wartości odnośnych nieruchomości.

Na wadja (§ 1) zabezpieczenia hipoteczne mogą być przyjmowane tylko od osób (firm) będących w stałych stosunkach handlowych z odnośną władzą lub urzędem.

Szacunek nieruchomości może być przyjęty:

1) według szacunków instytucyj kredytu długoterminowego, przyczem sumy szacunków przedwojennych winny być przerachowywane w stosunku 1 zł. = 0,375 rb. ros. = 0,95 kor. austrj.-weg. = 0,81 mk. niem.;

2) w razie braku szacunku instytucyj wymienionych w punkcie poprzednim — według szacunku, ustalonego przez władze skarbowe celem wymiaru podatku majątkowego, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996).

Wartość budynków, o ile nie została uwzględniona w szacunkach wymienionych w p. p. 1 i 2 niniejszego paragrafu, przyjmuje się w wysokości szacunku sporządzonego przez publiczny zakład ubezpieczeń.

W braku powyżej wskazanych danych szacunkowych, w b. zaborach pruskim i austrjackim szacunki mogą być przyjmowane na podstawie oceny zaprzysiężonych znawców sądowych; gdy oszacowanie takie ma charakter szacunku technicznego, to dla ostatecznego ustalenia szacunkowej wartości nieruchomości miarodajnym będzie końcowy wynik cyfrowy ekspertyzy, zmniejszony o 50%; o ile oszacowanie uskutecznione było z punktu widzenia wartości obiegowej szacowanego objektu, to ostateczny wynik może być przyjęty bez zmian jako wartość danej nieruchomości.

W braku danych szacunkowych wymienionych w p. 1 i 2, w b. zaborze rosyjskim, a również i w b. zaborach pruskim i austrjackim, mogą być przyjmowane szacunki, sporządzone przez kompetentne w odnośnych zakresach urzędy państwowe (np. Okręgowe Dyrekcje Robót Publicznych).

§ 4. W razie możliwości przyjęcia szacunku nieruchomości w/g oceny instytucyj kredytu długoterminowego, publicznego zakładu ubezpieczeń (odnośnie do budowli) lub kompetentnego urzędu państwowego, kaucja może być zabezpieczoną w 75% szacunkowej wartości nieruchomości. W innych wypadkach kaucja może być zabezpieczona tylko w pierwszych 50% szacunkowej wartości nieruchomości.

§ 5. Przy zabezpieczeniu hipotecznem budyndynki bezwarunkowo winny być ubezpieczone od ognia. Na dowodzie ubezpieczenia winna być uczyniona wzmianka, uskuteczniona przez zakład ubezpieczeń na wniosek ubezpieczającego, że odszkodowanie pogorzelowe nie może być wypłacone bez zgody odnośnej władzy lub urzędu państwowego.

O ustanowieniu zabezpieczenia hipotecznego władza lub urząd państwowy zawiadamia zakład ubezpieczeń.

§ 6. Zaliczki, wypłacone na dostawy i roboty rządowe oraz udzielone przez Skarb Państwa kredyty akcyzowe, celne, transportowe i inne, winny być zabezpieczone według przepisów §§ 1 — 5 niniejszego okólnika.

§ 7. Przy przyjmowaniu listów gwarancyjnych instytucyj kredytowych należy w każdym poszczególnym wypadku zwracać się o opinję do Ministerstwa Skarbu (Dep. Obr. Pieniężnego).

Opinje o gwarancjach zagranicznych instytucyj kredytowych za towarzystwa żeglugi mogą być zbierane przez Urząd Emigracyjny bez odnoszenia się do Ministerstwa Skarbu.

§ 8. Przy zasięganiu opinij o zabezpieczeniach wekslowych *nie należy przesyłać weksli,*

lecz podać jedynie sumę, nazwiska osób, wzgl. nazwy firm, które mają być wekslowo zobowiązane oraz termin, do którego weksel ma służyć jako zabezpieczenie.

Opinję o wekslowych zabezpieczeniach należności akcyzowych, kredytowych fabrykom i rafinerjom cukru oraz rafinerjom nafty, winny być zbierane przez właściwe Izby Skarbowe bez odnoszenia się do Ministerstwa Skarbu.

§ 9. Opinje Ministerstwa Skarbu o listach gwarancyjnych i wekslach, wydane na podstawie zebranych przez Ministerstwo informacyj, odnoszą się tylko do oceny zdolności kredytowej zaciągającego zobowiązanie, zatem prawno-formalna strona zabezpieczenia (stylizacja listu gwarancyjnego, należyte wystawienie weksli i t. p.) winna być zbadaną przez władzę, względnie urząd występujący w charakterze strony.

§ 10. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 października 1927 r. i równocześnie uchyla okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 21 kwetnia 1925 r. L. 872/DB/3, nie naruszając dotyczących tego samego przedmiotu przepisów, zawartych w obowiązujących dotychczas rozporządzeniach specjalnych.

Warszawa, dnia 10 września 1927 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Organizacja władz.

294.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 sierpnia 1927 r.

w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu.

Na podstawie art. 13 i 15 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się dołączony do niniejszego rozporządzenia statut organizacyjny Ministerstwa Skarbu.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu (Monitor Polski Nr. 65 z r. 1924, poz. 182), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 8 kwietnia 1925 r. (Monitor Polski Nr. 90 z r. 1925, poz. 353).

Prezes Rady Ministrów:

(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

STATUT

organizacyjny Ministerstwa Skarbu.

§ 1.

Ministerstwo Skarbu dzieli się na 8 departamentów: Ogólny, Obrotu Pieniężnego, Budżetowy, Ceł, Podatków i Opłat, Akcyz i Monopolów, Kasowy, Likwidacyjny oraz Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń i Naczelny Inspektor Straży Celnej.

§ 2.

Departament Ogólny składa się z 6 wydziałów:

Prezydjalnego, Administracyjnego, Gospodarczego, Polityki Finansowo - Gospodarczej, Emerytalnego i Karnego.

a) Wydział Prezydjalny załatwia w porozumieniu z departamentami fachowemi (Państwowym Urzędem Kontroli Ubezpieczeń) sprawy osowe i organizacyjne Ministerstwa i podległych Ministrowi Skarbu urzędów centralnych, sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Ministra do Prezydenta Rzeczypospolitej, ciał ustawodawczych, Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów i poszczególnych ministrów, oraz sprawy nieobjęte kompetencją innych wydziałów, sprawy organizacji pracy, biurowości i nadzoru nad urzędowaniem w Ministerstwie i urzędach centralnych, sprawy reprezentacyjne; Wydział Prezydjalny czuwa nad należytem przestrzeganiem i jednolitem stosowaniem przepisów o państwowej służbie cywilnej we władzach i urzędach skarbowych, podległych Ministrowi Skarbu, prowadzi ewidencję posiedzeń Sejmu i Senatu względnie Komisyj Sejmu i Senatu, ewidencję projektów ustaw i wniosków na Radę Ministrów oraz interpelacyj posłów i senatorów.

Do Wydziału Prezydjalnego należą ponadto referat Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu i Kancelarja Główna.

b) Wydział Administracyjny załatwia na wniosek departamentów fachowych sprawy osobowe i organizacyjne izb skarbowych oraz dyrekcyj ceł i podległych im urzędów I instancji (z wyjątkiem kontroli skarbowej i straży celnej); opinjuje o ich budżecie wydatkowym, załatwia sprawy, dotyczące szkolenia i ewidencji funkcjonarjuszów tychże władz i urzędów, oraz wykonuje nadzór nad ich biurowością.

c) Wydział Gospodarczy załatwia sprawy gospodarcze Ministerstwa i podległych mu władz i urzędów (z wyjątkiem straży celnej), zestawia w porozumieniu z zainteresowanemi departamentami preliminarze wydatków osobowych i rzeczo-

wo-administracyjnych, nadto dysponuje i administruje kredytami osobowemi i rzeczowo-administracyjnemi w odnośnych działach budżetu Ministerstwa Skarbu.

W skład wydziału wchodzą:

1) Intendentura Ministerstwa Skarbu;

2) Biuro Druków wraz z administracją Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

d) Wydział Polityki Finansowo-Gospodarczej prowadzi studja i załatwia sprawy w zakresie stosunku finansowo - gopodarczego do państw obcych, Ligi Narodów i Gdańska, sprawy ogólnej polityki gospodarczej, związane z zakresem działania Ministra Skarbu, sprawy bilansu handlowego i płatniczego oraz statystyki finansowej. Do Wydziału Polityki Finansowo - Gospodarczej należą nadto: referat przedsiębiorstw państwowych i mieszanych, bibljoteka, sprawy prasowe i propagandy ekonomicznej oraz wszystkie sprawy, związane z zakresem działania Ministra Skarbu, jako członka Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

e) Wydział Emerytalny załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru i orzecznictwa w zakresie zaopatrzeń emerytalnych cywilnych funkcjonarjuszów państwowych, osób wojskowych i ich rodzin, oraz sprawy innych wypłacanych ze skarbu państwa zaopatrzeń, o ile sprawy te nie są zastrzeżone Wydziałowi Rent, wreszcie opinjuje w sprawach organizacyjnych i osobowych oddziałów emerytur w izbach skarbowych.

f) Wydział Karny załatwia sprawy, wynikające ze stosowania ustawy karnej skarbowej.

§ 3.

Departament Obrotu Pieniężnego składa się z 5 wydziałów: Walutowego, Kredytu Publicznego, Bankowego, Polityki Kredytowej i Rady Spółdzielczej oraz Komisarjatu Bankowego.

a) Wydział Walutowy załatwia sprawy monetarne, sprawy obiegu pieniężnego, polityki dewizowej i obrotu walutami obcemi, sprawy międzynarodowych oraz prywatno - prawnych umów rządowych i samorządowych powodujących wypłaty i wpłaty w walutach obcych, sprawy organizacji giełd i nadzoru nad niemi, sprawy Banku Polskiego, sprawy obrotu wekslowego, czekowego, przekazowego, jak również innego obrotu bezgotówkowego.

Wydział ten załatwia sprawy Państwowych Zakładów Graficznych i Mennicy Państwowej.

b) Wydział Kredytu Publicznego załatwia sprawy stosunków kredytowych z zagranicą, sprawy długów państwowych, sprawy nadzoru nad kredytem obligacyjnym, oraz innemi zobowiązaniami dłużnemi na okaziciela, sprawy likwidacji długów państw zaborczych, wreszcie sprawy waloryzacyjne zobowiązań publiczno i prywatnoprawnych, z wyjątkiem spraw, dotyczących przerachowania zobowiązań prywatnych instytucyj kredytu długoterminowego.

Wydział ten załatwia sprawy Urzędu Pożyczek Państwowych.

c) Wydział Bankowy załatwia sprawy, związane z organizacją i działalnością banków, oraz instytucyj kredytu długoterminowego, opartych na wzajemności, z wyjątkiem banków państwowych, sprawy zastrzeżone do opinji Ministra Skarbu w statutach instytucyj kredytowych, sprawy, wynikające z przerachowania wierzytelności hipotecznych instytycyj kredytu długoterminowego, oraz konwersji listów zastawnych tychże instytucyj, sprawy koncesyjne, opinjuje w sprawach udzielania gwarancyj, zabezpieczających zobowiązania wobec Skarbu Państwa, załatwia sprawy zatwierdzania, oraz zmiany statutów spółek akcyjnych, sprawy, zastrzeżone w tych statutach do decyzji Ministra Skarbu, sprawy, dotyczące wysokości odsetek prawnych i umownych, sprawy zarządów przymusowych polskich instytucyj finansowych, oraz sprawy związane z akcją kredytową na cele pomocy dla banków.

d) Wydział Polityki Kredytowej załatwia sprawy akcji kredytowo - gospodarczej Rządu, sprawy państwowych funduszów gospodarczych i udzielanych przez Skarb Państwa gwarancyj, sprawy nadzoru nad organizacją i działalnością banków państwowych i komunalnych kas oszczędności, wreszcie sprawy nadzoru nad akcją kredytową Banku Polskiego, państwowych i samorządowych instytycyj kredytowych, oraz instytucyi oszczędnościowych.

e) Wydział Rady Spółdzielczej załatwia sprawy, wynikające z art. 108 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R P. Nr. 111, poz. 703).

W skład Departamentu wchodzi nadto Komisarjat Bankowy, wykonywujący bezpośredni nadzór nad instytycjami kredytowemi, podporządkowany bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu.

§ 4.

Departament Budżetowy składa się z 6 wydziałów: Polityki Budżetowej, Budżetów Administracyjnych A., Budżetów Administracyjnych B., Budżetów Komunikacyjno - Budowlanych, Budżetów Gospodarczych i Rent Inwalidzkich.

a) Wydział Polityki Budżetowej załatwia ogólne sprawy budżetowe i ustawodawstwa budżetowego, sprawy uposażeń funkcjonarjuszów państwowych i osób wojskowych, sprawy, dotyczące pomocy finansowej dla samorządu terytorjalnego, oraz sprawy bużetu Ministerswa Skarbu i sprawy budżetu śląskiego.

b) Wydział Budżetów Administracyjnych A., załatwia sprawy budżetowe Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

c) Wydział Budżetów Administracyjnych B., załatwia sprawy budżetów Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

d) Wydział Budżetów Komunikacyjno - Budowlanych, załatwia sprawy budżetowe Ministerstwa Komunikacji, Ministerstwa Poczt i Telegrafów i Ministerstwa Robót Publicznych.

e) Wydział Budżetów Gospodarczych załatwia spawy budżetowe Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i Ministerstwa Reform Rolnych, oraz wymagające porozumienia, względnie zgody Ministra Skarbu sprawy finansowe związków prawno - publicznych, z wyjątkiem związków samorządu terytorjalnego;

f) Wydział Rent Inwalidzkich załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru i orzecznictwa, statystyki i budżetu w zakresie zaopatrzeń inwalidów wojennych i pozostałych po nich rodzin, oraz w zakresie pensji kawalerów orderu Virtuti Militari, wreszcie opinjuje w sprawach organizacyjnych i osobowych oddziałów rent w izbach skarbowych.

§ 5.

Departament Ceł składa się z 4 wydziałów: Administracyjnego, Taryfowego, Ustawodawstwa Celnego i Postępowania Celnego.

a) Wydział Administracyjny prowadzi kontrolę rachunkową wpływów celnych i wydatków administracji celnej, czuwa nad doborem personelu i opracowuje wnioski w sprawach osobowych urzędników podległego Departamentowi działu służby.

b) Wydział Taryfowy załatwia sprawy, dotyczące taryfy celnej i postanowień reglamentacyjnych, sprawy orzecznictwa taryfowo - celnego, tak samoistnego, jak i ze współudziałem Rady Towaroznawczej, sprawy dotyczące stosowania ulg taryfowo - celnych i sprawy fachowej kontroli wpływów celnych.

Wydział ten załatwia także sprawy statystyki celnej łącznie z Głównym Urzędem Statystycznym, oraz prowadzi doświadczalnię towaroznawczą.

c) Wydział Ustawodawstwa Celnego załatwia sprawy ustawodawstwa, rozporządzeń i przepisów, dotyczących postępowania celnego, współdziała z innemi Ministerstwami w zakresie polityki celnej i w pracach przygotowawczych dla międzynarodowych umów i konwencyj celnych, wreszcie załatwia sprawy, dotyczące celnictwa na obszarze W. M. Gdańska.

d) Wydział Postępowania Celnego wykonywa orzecznictwo w sprawach postępowania celnego, załatwia sprawy, dotyczące kredytowania cła, i wykonywa inspekcję podległych władz i urzędów celnych.

§ 6.

Departament Podatków i opłat składa się z 7 wydziałów: Administracyjnego, Podatku Dochodowego i Majątkowego, oraz od Kapitałów i Rent, Podatków Realnych i Finansów Samorządowych, Podatku Przemysłowego, Katastralnego, Opłat Stemplowych, oraz Podatku Spadkowego i od Darowizn.

a) Wydział Administracyjny załatwia sprawy ustawodawstwa, orzecznictwa i nadzoru w zakresie egzekucji podatków bezpośrednich i opłat, prowadzi statystykę podatków i opłat, wykonywa inspekcję władz i urzędów skarbowych w zakresie podatków i opłat, czuwa nad doborem odpowiedniego personelu i opracowuje wnioski w sprawach osobowych urzędników podporządkowanego Departamentowi działu służby, wreszcie załatwia sprawy ogólno podatkowe, należące do zakresu działania innych Wydziałów Departamentu.

b) Wydział Podatku Dochodowego i Majątkowego, oraz od Kapitałów i Rent załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru i orzecznictwa w zakresie tych podatków.

c) Wydział Podatków Realnych i Finansów Samorządowych załatwia sprawy ustawodawstwa, orzecznictwa i nadzoru w zakresie wymienionych podatków, oraz sprawy skarbowości związków samorządowych.

d) Wydział Podatku Przemysłowego załatwia sprawy ustawodawstwa, orzecznictwa i nadzoru w zakresie tego podatku.

e) Wydział Katastralny załatwia sprawy katastru gruntowego i nadzoruje działalność urzędów administracji skarbowej w tym zakresie.

f) Wydział Opłat Stemplowych załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru i orzecznictwa w zakresie opłat stemplowych.

g) Wydział Podatku Spadkowego i od Darowizn załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru i orzecznictwa w zakresie tych podatków.

§ 7.

Departament Akcyz i Monopolów składa się z 4 wydziałów: Administracyjnego, Podatków Pośrednich i Monopolów — A, Podatków Pośrednich i Monopolów — B. i Kontroli.

a) Wydział Administracyjny wykonywa inspekcję władz i urzędów skarbowych w zakresie podatków pośrednich i monopolów, załatwia sprawy osobowe i organizacyjne kontroli skarbowej, czuwa nad doborem odpowiedniego personelu w dziale służby akcyzowo - monopolowej i opracowuje wnioski w sprawach osobowych urzędników działu akcyz i monopolów, wreszcie załatwia sprawy ogólne, nie należące do zakresu działania innych wydziałów Departamentu.

b) Wydział Podatków Pośrednich i Monopolów — A. załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru, orzecznictwa i poboru podatku od wina, piwa, drożdży, kwasu octowego, sprawy akcyzowe, związane z przywozem i wywozem wyżej wymienionych artykułów, wreszcie sprawy ustawodawstwa, orzecznictwa i polityki skarbowej w zakresie monopolu spirytusowego.

c) Wydział Podatków Pośrednich i Monopolów — B., załatwia sprawy ustawodawstwa, nadzoru, orzecznictwa oraz poboru podatków od cukru, olejów mineralnych, zapalniczek i wogóle wszelkich innych podatków pośrednich, sprawy akcyzowe, związane z przywozem i wywozem wyżej wymienionych artykułów, oraz sprawy obrotu między Polską a W. M. Gdańskiem w zakresie opodatkowanych lub zmonopolizowanych artykułów, wreszcie sprawy ustawodawstwa, orzecznictwa i polityki skarbowej w zakresie monopolów tytoniowego, solnego, zapałczanego i sacharyny oraz Loterji Państwowej.

d) Wydział Kontroli wykonywa cenzurę w dziale podatków pośrednich i monopolów oraz prowadzi ewidencję i statystykę w tym zakresie.

Przy Departamencie Akcyz i Monopolów czynny jest ponadto komitet techniczny, który bada i opracowuje wszelkie zagadnienia charakteru technicznego w stosunku do podatków pośrednich i monopoli. Komitet techniczny podporządkowany jest bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu.

§ 8.

Departament Kasowy składa się z 3 wydziałów:

Inspekcyjnego, Instrukcyjnego i Centralnej Księgowości.

a) Wydział Inspekcyjny wykonywa nadzór nad działalnością Centralnej Kasy Państwowej, kas skarbowych i wydziałów rachunkowo-kasowych izb skarbowych, prowadzi księgi długów Państwa oraz udzielanych przez Państwo gwarancyj finansowych, czuwa nad doborem personelu w dziale służby kasowej i opracowuje wnioski w sprawach osobowych urzędników tegoż działu.

W skład Wydziału Inspekcyjnego wchodzi Rachuba z zakresu działania, określonym w § 67 przepisów rachunkowo - kasowych z dnia 24 listopada 1921 r. (D. U. M. Sk. Nr 45, poz. 564).

Wydziałowi temu podlega Biuro Znaków Wartościowych.

b) Wydział Instrukcyjny opracowuje, względnie współdziała w opracowaniu instrukcyj i przepisów rachunkowo - kasowych dla władz, urzędów, kas i przedsiębiorstw państwowych, jakoteż i instytucyj komunalnych, współdziała w ustanawianiu specjalnych kas państwowych i specjalnych poborców, normuje obrót gotówkowy między Centralną Kasą Państwową, kasami skarbowemi, Urzędem Pożyczek Państwowych i Bankiem Polskim, a nadto normuje obrót papierów wartościowych pod względem rachunkowo - kasowym.

c) Wydział Centralnej Księgowości załatwia sprawy w zakresie działania, określonym w §§ 130-137 przepisów rachunkowo - kasowych z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. Urz. Min Skarbu Nr. 45, poz. 564), sporządza wszelkiego rodzaju zestawienia wpływów i wydatków w całem Państwie, zbiera i uzgadnia roczne zamknięcia rachunkowe wszystkich władz w Państwie, sporządza ogólne zamknięcia rachunkowe z całej gospodarki państwowej, zestawia bilanse i plany finansowe państwowych przedsiębiorstw i monopolów, sprawdza rachunki Biura Znaków Wartościowych, prowadzi rozrachunki z Bankiem Polskim i państwowemi instytucjami bankowemi, ewidencję i kontrolę emisji monet i biletów zdawkowych (państwowych) oraz ewidencję pożyczek, udzielanych przez Ministerstwo Skarbu instytucjom kredytowym, organom samorządowym i gospodarczym.

Departamentowi Kasowemu podlega:

Centralna Kasa Państwowa z zakresem działania przewidzianym w instrukcji dla Centralnej Kasy Państwowej z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1921 Nr. 45, poz. 566).

§ 9.

Departament Likwidacyjny składa się z 4 wydziałów: Rosyjskiego Likwidacyjnego, Rosyjskiego, Rozrachunkowego, Niemieckiego i Austrjackiego.

a) Wydział Rosyjski Likwidacyjny załatwia sprawy likwidacyj pretensyj, przejętych po Państwie Rosyjskiem, oraz sprawy likwidacji stosunków, wynikłych z przynależności ziem Rzeczypospolitej Polskiej do Państwa Rosyjskiego.

b) Wydział Rosyjski Rozrachunkowy załatwia sprawy, związane z rozrachunkiem z Państwem Rosyjskiem z tytułu zaboru i wojny polsko - rosyjskiej, oraz kieruje pracami Sekretarjatu Delegacji Polskiej do Mieszanej Komisji Rozrachunkowej.

c) Wydział Niemiecki załatwia sprawy, związane z rozrachunkiem z Państwem Niemieckiem z tytułu zaboru lub okupacji, oraz sprawy likwidacyjne prywatnej własności niemieckiej w wykonaniu postanowień art. 92 i 297 Traktatu Wersalskiego.

d) Wydział Austrjacki załatwia sprawy, związane z rozrachunkiem z Państwem Austrjackiem z tytułu zaboru lub okupacji, tudzież sprawy likwidacji pretensyj, przejętych po Państwie Austrjackiem.

§ 10.

Zakres działania Państwowego Urzędu Kontroli ubezpieczeń normują przepisy, zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 565) o organizacji Urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

§ 11.

Naczelny Inspektorat Straży Celnej załatwia sprawy organizacyjne, wyszkolenia, materjalnego zaopatrzenia i budżetowe Straży Celnej.

§ 12.

Ministrowi Skarbu podlegają:

1) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego;

2) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego;

3) Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej.

Stosunek tych Dyrekcji do Ministra Skarbu i Ministerstwa Skarbu oraz tryb wykonywania nad niemi nadzoru określają przepisy o ich organizacji.

(Monit. Polski z dnia 12.IX 1927 r. Nr. 208, poz. 535)

295.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1927 r.

o organizacji Straży Celnej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządzam co następuje:

§ 1. Straż celna powołana do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy, jest organem wykonawczym władz celnych, podległym Ministrowi Skarbu.

§ 2. Straż celna tworzy umundurowany i uzbrojony korpus, zorganizowany pod względem dyscypliny na sposób wojskowy.

§ 3. Straż celna pełni służbę wzdłuż linji celnej, przyczem działalność jej w zasadzie nie rozciąga się w głąb kraju poza obszar powiatów granicznych.

§ 4. Obowiązkiem straży celnej w zakresie celnej ochrony granic jest zapobieganie przestępstwom celnym przez.

1) nadzorowanie granicznego ruchu towarowego poza urzędami celnemi;

2) śledzenie i ujawnianie przemytnictwa i innych przekroczeń przepisów celnych, walutowych i przepisów o obrocie towarowym z zagranicą, oraz stosowanie środków prawnych, zmierzających do wdrożenia przepisanego ustawą postępowania karnego i do zabezpieczenia kary.

Ponadto do obowiązków straży celnej należy:

a) ściganie czynów karygodnych, przewidzianych w ustawach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych, o ile zostały wykryte przez straż celną przy sposobności wykonywania jej właściwych obowiązków służbowych,

b) wykonywanie wszelkich innych czynności w zakresie administracji skarbowej, zleconych przez władzę przełożoną, także poza obszarem, określonym w § 3 niniejszego rozporządzenia.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wymienionych w § 4, funkcjonarjusze straży celnej korzystają z uprawnień przewidzianych w ustawie z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) i w rozporządzeniu wykonawczem do tej ustawy z dnia 24 czerwca 1925 r (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 576).

Straży celnej w wykonywaniu strażniczej służby granicznej i wywiadowczej przysługuje prawo użycia broni według obowiązujących przepisów.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Straż celna tworzy organizacyjnie naczelny inspektorat, inspektoraty okręgowe, inspektoraty, komisarjaty i placówki.

Zadaniem naczelnego inspektora straży celnej jest sprawowanie zarządu strażą celną w zakresie organizacyjnym, osobowym, wyszkolenia, materjalnego zaopatrzenia i budżetowym oraz kierownictwo służbą i nadzór nad nią. Naczelny inspektor podlega Ministrowi Skarbu i działa w porozumieniu z Dyrektorem Departamentu Ceł.

Ilość, siedzibę i terytorjalny zakres działania oraz stan osobowy inspektoratów okręgowych ustala Minister Skarbu, inspektoratów oraz komisarjatów ustala naczelny inspektor.

Ilość, siedzibę i stan osobowy placówek ustala inspektor okręgowy.

Kierownik placówki podlega kierownikowi komisarjatu, kierownik komisarjatu — kierownikowi inspektoratu, kierownik inspektoratu — kierownikowi inspektoratu okręgowego, ten zaś ostatni — naczelnemu inspektorowi.

§ 6. Kierowników inspektoratów okręgowych wyznacza Minister Skarbu, kierowników inspektoratów — naczelny inspektor, kierowników komisarjatów — inspektor okręgowy, kierowników placówek — inspektor.

§ 7. Zadaniem kierownika inspektoratu okręgowego i inspektoratu jest kierowanie ochroną granicy na podległych im odcinakch i kontrola służby wykonywanej przez straż celną, a w ważniejszych wypadkach bezpośrednie zarządzanie służbą i osobisty nadzór nad jej wykonaniem.

W zakresie celnej ochrony granic inspektor okręgowy wykonywa zarządzenia kierownika władzy celnej II instancji.

Zadaniem kierownika komisarjatu jest zarządzanie służby na odcinkach podległych placówek, kontrola nad jej wykonaniem, a w ważniejszych wypadkach współdziałanie w bezpośredniem wykonywaniu służby ochrony granic.

Ponadto zadaniem kierownika inspektoratu okręgowego, inspektoratu i komisarjatu jest czuwanie nad tem, by granica była należycie strzeżona, by straż celna przestrzegała ściśle obowiązującej dyscypliny oraz istniejących przepisów i z przepisami temi była dokładnie obznajmiona, aby przedmioty oddane straży celnej do użytku, a stanowiące własność skarbową, były przepisowo, celowo i oszczędnie użytkowane, względnie przechowywane oraz aby wszelkie sprawy pozostające w związku z ochroną granicy załatwiane były sprawnie i w sposób zgodny z przepisami.

Do zadań kierownika inspektoratu okręgowego, inspektoratu i komisarjatu należy również załatwianie przekazanych spraw osobowych i gospodarczych straży celnej.

Zadaniem kierownika placówki jest czuwanie nad tem, by granica była należycie strzeżona, rozdzielanie zajęć służbowych między personel placówki, stosownie do poleceń przełożonych, względnie przepisów regulaminu służbowego, nadzór służbowy nad funkcjonarjuszami, przydzielonymi do placówki.

Kierownik placówki jest odpowiedzialny za należytą ochronę granicy na odcinku placówki oraz za całość inwentarza placówki.

§ 8. Przełożonym w obrębie straży celnej jest każdy funkcjonarjusz w stosunku do wszystkich służbowo podporządkowanych mu funkcjonarjuszów.

§ 9. Sposób zawodowego szkolenia straży celnej, ilość i organizację szkół oraz program szkolenia i egzaminów określą odrębne przepisy.

§ 10. Funkcjonarjusze straży celnej, którzy sprawują czynności służbowe, wymagające zajmowania mieszkania w pewnem oznaczonem miejscu, otrzymują w miarę możności odpowiednie mieszkania służbowe w budynkach państwowych lub przez Skarb Państwa wynajętych.

Funkcjonarjusze straży celnej, którym wyznaczono mieszkania służbowe, obowiązani są w nich mieszkać i stosować się do przepisów, określających sposób użytkowania tych mieszkań.

Kategorje funkcjonarjuszów, którym mają być przydzielane mieszkania służbowe oraz normy wielkości mieszkań służbowych określa Minister Skarbu.

§ 11. Sposób materjalnego zaopatrzenia straży celnej w przedmioty niezbędne do wykonywania służby, w szczególności w przedmioty umundurowania, o ile one są dostraczane w naturze w przedmioty uzbrojenia, środki lokomocji i t. p., określa Minister Skarbu.

§ 12. Umundurowanie i uzbrojenie straży celnej normują odrębne przepisy.

Funkcjonarjusz straży celnej, opuszczający służbę, obowiązany jest zwrócić używane przez siebie przedmioty, będące własnością Państwa i odpowiada za uszkodzenie tychże, przekraczające normy zwyczajnego zużycia.

§ 13. Ustanawia się następujące ryczałty dla funkcjonarjuszów straży celnej:

1) ryczałt na lokale kancelaryjne,
2) " " opał, światło i utrzymanie porządku,
3) ryczałt na materjały pisarskie,
4) " " utrzymanie środków lokomocji,
5) " " konserwację broni.

Ryczałty wymienione pod 1) otrzymują kierownicy tych inspektoratów, komisarjatów i placówek, którym władze przełożone nie dostarczyły lokalu na pomieszczenie kancelarji, ryczałty wymienione pod 2) — kierownicy inspektoratów okręgowych, inspektoratów, komisarjatów i placówek, wymienione pod 3) i 4) — kierownicy inspektoratów okręgowych, inspektoratów i komisarjatów, zaś ryczałty wymienione pod 5) — wszyscy niżsi funkcjonarjusze straży celnej.

Wysokość przeciętną ryczałtów oraz sposób ich wypłaty określa Minister Skarbu.

Poszczególnym organom straży celnej oznacza ryczałty w wysokości, odpowiadającej miejscowym stosunkom drożyźnianym, inspektor okręgowy.

Minister Skarbu może w miejsce wypłaty ryczałtów zezwolić na pokrycie odnośnych wydatków w rzeczywistej wysokości.

§ 14. Z ryczałtów nie składa się rachunków. Pobierający je jest obowiązany ponosić te wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony i nie może mieć z tego tytułu do Państwa żadnej dalszej pretensji. Jeżeli funkcjonarjusz, pobierający ryczałt nie czyni zadość obowiązkom, wynikającym z otrzymania ryczałtu, wówczas można niezależnie od następstw dyscyplinarnych, zażądać od niego całkowitego lub częściowego zwrotu wypłaconego mu ryczałtu.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 stycznia 1926 r. o organizacji straży celnej (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 105).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U .R. P. z d. 23 września 1927 r. Nr. 82, poz. 716).

Opłaty stemplowe.

296.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

95. *(art. 72).* „Zestawienia sort tytoniowych", wystawiane ściśle według wzoru C. do § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 7, poz. 53) t. j. bez podawania cen, nie podlegają opłacie stemplowej wobec braku jednego ze znamion wymienionych w art. 72 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), a mianowicie wobec niewymienienia „należności za rzecz sprzedaną". (L. DPO. 8076/VII/26).

96. *(art. 94 u. o. s. i § 124 r. w. s.).* Opłaty od dokumentów przewozowych, wymienionych w art. 93, o ile te dokumenty są wręczane organom Polskich Kolei Państwowych lub przez te organa sporządzane, mają być uiszczane przez poszczególne dyrekcje kolei państwowych. Każda dyrekcja uiszcza te opłaty co do wszystkich dokumentów przewozowych, wręczonych organom, podlegającym danej dyrekcji (z wyjątkiem oczywiście wymienionych w ustępie ostatnim § 124 r. w. s.), względnie przez te organa sporządzonych. Uiszczenie następuje w tej kasie skarbowej, która znajduje się w siedzibie danej dyrekcji kolei państwowych. Dyrekcja Kolei Państwowych w Gdańsku uiszcza opłaty, o których mowa, w Polskiej Kasie Rządowej na rachunek Kasy Skarbowej w Grudziądzu. (L. DPO. 2467/VII/26).

97. *(art. 142 i 145).* W myśl art. 151 i 161 u. o. s. opłata stemplowa od podania jak również opłata stemplowa od świadectwa może być uiszczona nietylko zapomocą znaczków stemplowych, lecz także gotówką w kasie skarbowej.

Jeżeli do podania (w szczególności do podania o wydanie świadectwa) załączono pokwitowanie kasy skarbowej z uiszczenia opłaty stemplowej od podania wzgl. od świadectwa, to celem obliczenia wysokości opłaty od podania nie liczy się owego pokwitowania jako załącznika, gdyż wyraźne lub milczące oświadczenie petenta, iż uiścił w kasie skarbowej opłatę od podania wzgl. od

świadectwa, jest na mocy punktu 1 art. 142 u. o. s. wolne od opłaty, jako „wiadomość udzielona w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu".

Jeżeli więc np. do podanie załączono trzy załączniki, z których jednym jest wyżej określone pokwitowanie kasy skarbowej, to należy tytułem opłaty przewidzianej w punkcie 2 art. 145 uiścić tylko 1 zł. (t. j. dwa razy po 50 gr.), a nie 1 zł. 50 gr. (L. DPO. 8478/VII/27).

Podatki Konsumcyjne.

297.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dia 13 września 1927 r

o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam, co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Przedmiot i wysokość podatku.

Art. 1. Podatkowi spożywczemu od cukru podlega wszelki cukier buraczany i trzcinowy lub cukier o tym samym składzie chemicznym, wyrobiony na obszarze Państwa Polskiego, tudzież cukier sprowadzony z zagranicy i z wolnego miasta Gdańska.

Przez cukier buraczany, rozumie się cukier, otrzymany z buraków w stanie stałym lub płynnym wraz z sokami buraczanemi, z syropem i odpadkami z wyjątkiem melasy. Cukier powyższy podlega opodatkowaniu, chociażby przy jego wyrobie użyto pozostałości z poprzedniej fabrykacji lub innych materjałów, zawierających cukier

Melasą w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest odciek cukrowy o współczynniku czystości do 65% włącznie, którego zawartość określa się po strąceniu rafinozy metodą inwersyjna

Art. 2. Podatek spożywczy pobiera się:

1) w wysokości złotych trzydziestu pięciu od stu kilogramów wagi netto cukru, wyrobionego w cukrowniach krajowych w granicach kontyngentu wyznaczonego na mocy ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o obrocie cukrem (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630).

2) w wysokości złotych siedemdziesięciu pięciu od stu kilogramów wagi netto cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu ponad ilość, określoną kontyngentem.

Podatek spożywczy od rafinady w głowach i cukru kostkowego w drobnych paczkach papierowych pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem:

Art. 3. Cukrownie czynne na obszarze Rzeczypospolitej, uiszczają oprócz podatku spożywczego opłatę specjalną (opłatę patentowa) od każdej tonny wyprodukowanego buraczanego cukru białego lub surowego, nadto zaś taką samą opłatę od każdej tonny wyrobionej rafinady.

Przez cukier surowy rozumie się cukier pierwszego lub drugiego rzutu, przeliczony za cukier biały w stosunku 88% względnie 70%.

Art. 4. Wysokość opłaty specjalnej (patentowej) wskazanej w art 3, wynosi 0,40 złotych od każdej wyprodukowanej względnie rozpoczętej tonny cukru białego lub surowego oraz taką samą kwotę od każdej wyprodukowanej względnie rozpoczętej tonny rafinady.

Opłatę powyższą pobiera się w ten sposób, iż przed rozpoczęciem kampanji każda cukrownia obowiązany jest uiścić zgóry kwotę złotych czterystu od pierwszego wyprodukowanego tysiąca tonn cukru surowego lub białego oraz taką samą kwotę od pierwszego wyprodukowanego tysiąca tonn rafinady, następnie zaś uiszczać zgóry po złotych czterdzieści od każdych dalszych stu tonn wskazanych produktów.

Kwoty wpłacone tytułem opłaty specjalnej, nie podlegają zwrotowi ani zaliczeniu na okres następny nietylko w razie wyprodukowania cukru w mniejszej ilości od tej, za którą uiszczono podatek, ale nawet w wypadku, o ileby odnośna cukrownia z jakichkolwiek względów wogóle nie została uruchomiona podczas bieżącej kampanji.

Zwolnienie od podatku, ulgi podatkowe i zwrot podatku.

Art. 5 Nie podlega opłacie podatku spożywczego:

1) cukier, wywieziony zagranicę lub na obszar wolnego miasta Gdańska zarówno w stanie surowym, jak i w przetworach cukrowych;

2) cukier, przeznaczony dla przemysłu, nie produkującego środków spożywczych;

3) cukier w stanie denaturowanym, przeznaczony do karmienia bydła i pszczół;

4) próbki cukru, nie przekraczające wagi stu gramów.

Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy, określające warunki stosowania postanowień niniejszego artykułu.

Art. 6. Podatek spożywczy uiszczony od cukru, użytego następnie do wyrobu przetworów cukrowych, wywiezionych zagranicę, lub na obszar wolnego miasta Gdańska, winien być zwrócony osobie lub przedsiębiorstwu, na których rachunek uskutecznia się wywóz rzeczonych produktów.

Szczegółowe postanowienia określające warunki stosowania niniejszego przepisu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 7. W razie niemożności przerobienia w cukrowni znajdujących się w niej produktów, niewykończonych z przyczyn od producenta niezależnych, w szczególności z powodu pożaru, zepsucia maszyn i aparatów oraz likwidacji fabryki. Minister Skarbu może zezwolić na wypuszczenie tych produktów do wolnego obrotu za opłatą podatku

obliczonego od rzeczywistej zawartości w nich cukru, stwierdzonej w drodze analizy.

Minister Skarbu może również i w innych wypadkach zezwalać na wywożenie z cukrowni produktów niewykończonych za opłatą podatku w wysokości, ustalonej w sposób, wskazany w ustępie poprzednim niniejszego artykułu.

Osoby obowiązane do uiszczenia podatku i powstanie obowiązku podatkowego.

Art. 8. Do uiszczenia podatku spożywczego obowiązana jest osoba, wprowadzająca cukier do wolnego obrotu.

Przy sprowadzaniu cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba na której rachunek dokonywa się odprawa celna, przy sprowadzaniu zaś cukru z wolnego miasta Gdańska, obowiązek powyższy ciąży na osobie, dla której, według dowodów przekazowych, przeznaczona została przesyłka.

Art. 9. Należność przypadająca z tytułu podatku spożywczego, powstaje z chwilą wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

Rzeczowa odpowiedzialność za podatek.

Art. 10. Należność przypadająca z tytułu podatku spożywczego, ulega zaspokojeniu z opodatkowanego cukru z pierwszeństwem przed wszystkiemi innemi przywilejami i obciążeniami i może być wyegzekwowane z powyższego cukru bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich.

Płatność podatku.

Art. 11. Podatek spożywczy winien być uiszczony w chwili wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, podatek spożywczy, przypadający od cukru wywożonego z cukrowni lub wolnych składów (art. 17), może być zakredytowany na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu, przyczem odroczenie terminu płatności może nastąpić najwyżej do dnia piętnastego miesiąca szóstego, następującego po tym miesiącu, w którym cukier wywieziono z cukrowni lub wolnego składu.

Kredytowanie podatku od cukru, przywożonego z zagranicy lub wolnego miasta Gdańska, jest niedopuszczalne.

Art. 12. Nieuiszczenie w terminie zakredytowanego podatku powoduje natychmiastową wymagalność całkowitej zaległości, którą ściąga się wraz z odsetkami w stosunku dwóch od sta miesięcznie, obliczonemi od daty płatności podatku, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały.

Ściągnięcie nieuiszczonego podatku uskutecznia się w trybie administracyjnego postępowania przymusowego, przedewszystkiem przez zajęcie i sprzedaż znajdującego się w fabryce cukru gotowego bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich, następnie zaś przez zrealizowanie złożonego zabezpieczenia oraz pozostałego majątku podatnika, przyczem podatnik może być, stosownie do uznania właściwych władz skarbowych, pozbawiony całkowicie lub na oznaczony okres czasu prawa korzystania z kredytu.

W wypadku zakredytowania podatku przystąpienie do egzekucji przymusowej może nastąpić dopiero po upływie dni czternastu od wyznaczonego terminu płatności.

Przedawnienie.

Art. 13. Prawo żądania zwrotu podatku, nienależnie pobranego, przedawnia się w ciągu roku, licząc od dnia uiszczenia.

Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się w ciągu dziesięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każdy urzędowy krok, podjęty przez właściwą władzę w celu ściągnięcia należności podatku, wymierzonego lub zatajonego.

Art. 14. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od cukru należy do kompetencji właściwych władz skarbowych.

Rozdział II

Postanowienia, dotyczące zabezpieczenia poboru podatku od cukru.

Art. 15. Do cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należą wszelkie zabudowania w których odbywa się wyrób lub rafinowanie cukru, oraz pomieszczenia, służące do przechowywania cukru nieopodatkowanego.

W skład cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wchodzą nadto wszelkie miejsca i lokale, połączone bezpośrednio z pomieszczeniami, o których mowa w ustępie poprzednim, z wyjątkiem biur cukrowni i prywatnych mieszkań urzędników.

Art. 16. Cukrownie winny być urządzone w sposób, umożliwiający władzom skarbowym wykonywanie kontroli nad całkowitym przebiegiem produkcji cukru, ilością i rodzajem wyprodukowanych wyrobów, ważeniem takowych i wydawaniem ich z cukrowni.

Szczegółowe w tym względzie postanowienia, jak również przepisy, zmierzające do uniemożliwienia potajemnego usuwania nieopodatkowanych zapasów cukru z cukrowni i wolnych składów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 17. Wolnym składem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszelkie magazyny znajdujące się poza obrębem cukrowni, w których na mocy specjalnego zezwolenia władzy skarbowej mogą być przechowywane nieopodatkowane zapasy cukru przed wprowadzeniem ich do wolnego obrotu lub wywiezieniem poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące powyższych składów, a w szczególności sposobu wykonywania nad niemi kontroli, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Opisy i plany cukrowni oraz jej urządzeń.

Art. 18. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić do wyrobu cukru w nowozbudowanej lub czynnej poprzednio cukrowni, obowiązany jest na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji złożyć w dwóch egzemplarzach właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów szczegółowy opis wszystkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład cukrowni, oraz opis ich technicznego urządzenia. Opis ten zawierać powinien dane co do przeznaczenia każdego z oddziałów cukrowni oraz wyszczególnienie znajdujących się w niej maszyn, aparatów i przyrządów.

Do opisu należy dołączyć:

1) Plan sytuacyjny cukrowni z uwidocznieniem przynależnych do niej budynków i pomieszczeń

2) plan budynków, w których odbywać się będzie wyrób cukru, z oznaczeniem oddzielnie dla każdego piętra rozkładu wszystkich oddziałów cukrowni i znajdujących się w nich aparatów, maszyn, naczyń oraz przyrządów ze specjalnem uwzględnieniem pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu (art. 22);

3) wykaz wszystkich naczyń, przeznaczonych do przechowywania wyrobów cukrowych i melasy, z podaniem ich kształtów oraz wymiarów geometrycznych i objętości w hektolitrach.

Art. 19. Po otrzymaniu opisu i planów, o których mowa w artykule poprzednim, urząd skarbowy akcyz i monopolów zarządzi w obecności przedsiębiorcy lub jego przedstawiciela sprawdzenie, czy urządzenie cukrowni odpowiada postanowieniom, przewidzianym w art. 16 niniejszego rozporządzenia i wydanym na jego podstawie przepisom wykonawczym oraz, czy przedłożony opis i plany zgodne są z rzeczywistym stanem rzeczy.

Przy uskutecznieniu powyższych czynności winien przedsiębiorca udzielać organom władz skarbowych wszelkich wymaganych wyjaśnień, oraz dostarczać potrzebnych przyrządów i odpowiedniej pomocy przy sprawdzaniu wymiarów naczyń.

Sporządzony w dwóch egzemplarzach przez organa władz skarbowych protokół z dokonania wskazanych czynności, po uprzedniem podpisaniu go przez przedsiębiorcę lub jego przedstawiciela, winien być przedłożony wraz z opisem i planami do zatwierdzenia właściwej władzy skarbowej drugiej instancji.

Po dokonanem zatwierdzeniu jeden egzemplarz protokółu wraz z opisem i planami należy skierować do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monolów, drugi zaś winien znajdować się w cukrowni, w miejscu, dostępnem w każdej chwili dla organów władzy skarbowej, wykonywających nadzór nad przebiegiem produkcji.

Art. 20. Wszelkie zmiany w stwierdzonym w sposób, przewidziany w artykule przeprzednim, stanie urządzeń cukrowni mogą być uskuteczniane wyłącznie przed rozpoczęciem dalszych okresów fabrykacyjnych po uprzedniem przedłożeniu właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów najpóźniej na dni czternaście przed przystąpieniem do wyrobu cukru szczegółowego opisu tych zmian, a w razie potrzeby — dokładnego opisu całej cukrowni i planów, przewidzianych w art. 18 niniejszego rozporządzenia.

W wypadkach wyjątkowych wolno jest, po uprzedniem uzyskaniu zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów, uskutecznić zmiany w urządzeniu cukrowni w czasie trwania okresu fabrykacyjnego.

Art. 21. Za okres fabrykacyjny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się się czas od 1 września jednego roku do 31 sierpnia roku następnego.

Art. 22. Zmiany w urządzeniach cukrowni, znajdujących się w obrębie pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu, mogą być wprowadzone tylko po uprzedniem uzyskaniu zezwolenia właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego, czy i w jakich wypadkach poszczególne pomieszczenia cukrowni winny podlegać urzędowemu zamknięciu, oraz wyda specjalne przepisy, dotyczące wykonywania kontroli nad wskazanemi pomieszczeniami.

Zgłoszenia o rozpoczęciu wyrobu cukru.

Art. 23. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić do wyrobu cukru, obowiązany jest oprócz opisu i planów, o których mowa w art. 18 niniejszego rozporządzenia, najpóźniej na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji przedłożyć właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monolów pełny wyciąg z rejestru handlowego firmy, na której rachunek prowadzona będzie cukrownia, oraz podać do wiadomości tegoż urzędu imię, nazwisko i miejsce zamieszkania kierownika cukrowni i jego zastępcy, odpowiedzialnych wobec władz skarbowych za przestrzeganie postanowień niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych.

Wszystkie zgłoszenia, podania i inne dokumenty, przeznaczone dla organów władz skarbowych, wykonywających nadzór nad produkcją cukru, a także wszelkie księgi fabrykacyjne, prowadzone dla użytku władz skarbowych, mogą być podpisywane wyłącznie przez kierownika cukrowni lub jego zastępcę.

O wszelkich zmianach, podlegających ujawnieniu w rejestrze handlowym firmy, oraz o zmianach na stanowisku kierownika cukrowni lub jego zastępcy, należy zawiadomić właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów najpóźniej w ciągu trzech dni od daty dokonanej zmiany.

Art. 24. Najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem wyrobu cukru w bieżącym okresie fabrykacyjnym kierownik cukrowni lub jego zastępca obowiązany jest podać do wiadomości urzędu skarbowego akcyz i monopolów:

1) datę przystąpienia do produkcji, względnie rafinowania cukru:

2) projektowaną ilość dziennego wyrobu;

3) terminy i godziny, w ciągu których odbywać się będzie ważenie cukru, względnie rafinady.

Niezależnie od powyższego należy donosić bezzwłocznie urzędowi akcyz i monopolów:

1) o wszelkich przerwach w wyrobie cukru trwających dłużej niż trzy doby, oraz o wznowieniu robót po zakończeniu odnośnej przerwy:

2) o ukończeniu przerobu cukru i rafinady w bieżącym okresie fabrykacyjnym oraz

3) o zakończeniu ważenia powyższych produktów.

Art. 25. Odpisy wszelkich zgłoszeń i zawiadomień, składanych władzom skarbowym w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych, winny być przechowywane w cukrowni i przedkładane na każde żądanie organom władz skarbowych, wykonywującym kontrolę nad produkcją cukru.

Art. 26. Przystąpienie do wyrobu cukru w nowozbudowanej lub czynnej poprzednio cukrowni może nastąpić dopiero po uskutecznieniu w przepisanych terminach zgłoszeń i zawiadomień, przewidzianych w art. 18, 23 i 24, oraz po zatwierdzeniu w myśl art. 19 ust. 3 niniejszego rozporządzenia protokółu sprawdzenia wraz z opisem i planami przez władzę skarbową drugiej instancji.

Kontrola skarbowa.

Art. 27. W czasie trwania wyrobu cukru i rafinady pozostaje każda cukrownia pod stałym nadzorem skarbowym.

Po ukończeniu wyrobu nadzór dotyczyć będzie włącznie pomieszczeń, przeznaczonych do przechowywania produktów niewykończonych, oraz cukru gotowego, niewywiezionego poza obręb cukrowni.

Art. 28. Organom władz skarbowych, powołanym do wykonywania kontroli nad produkcją, służy wolny dostęp o każdej porze dnia i nocy do wszelkich budynków i pomieszczeń wchodzących w skład cukrowni oraz wolnego składu, do innych natomiast lokali fabrycznych tylko w czasie godzin pracy.

Podczas wykonywania czynności nadzorczych uprawnione są organa władz skarbowych do przeglądania i sprawdzania wszystkich książek fabrykacyjnych i technicznych, prowadzonych dla kontroli wyrobu cukru, dokonywania wszelkich analiz buraków i produktów i korzystania w tym celu bezpłatnie z urządzeń laboratorjum fabrycznego.

Przy wykonywaniu kontroli nad ruchem osobowym i towarowym z cukrowni nazewnątrz uprawnione są organa władz skarbowych przedsiębrać w każdym czasie potrzebne w tym celu rewizje.

Kierownictwo cukrowni obowiązane jest udzielać organom władz skarbowych wszelkiej pomocy, niezbędnej do wykonywania czynności nadzorczych, przewidzianych w postanowieniach niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych.

Art. 29. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest dostarczyć bezpłatnie do użytku organów władz skarbowych, powołanych do wykonywania stałego nadzoru nad działalnością cukrowni, potrzebnych mieszkań z opałem i oświetleniem, położonych w obrębie cukrowni lub w najbliższem jej otoczeniu.

Nadto oddać należy do użytku wskazanych organów władz skarbowych odpowiedni lokal, znajdujący się w obrębie cukrowni i zaopatrzony w niezbędne urządzenia i przybory, potrzebne dla załatwiania czynności kancelaryjnych.

O stosowności pomieszczeń, dostarczonych w wykonaniu postanowień niniejszego artykułu, rozstrzyga właściwa władza skarbowa drugiej instancji z wyłączeniem drogi sądowej.

Art. 30. Podczas pobytu w cukrowni organów władzy skarbowej, delegowanych czasowo do przeprowadzenia czynności rewizyjnych, kierownictwo cukrowni obowiązane jest do bezpłatnego udzielenia odpowiedniego i w miarę potrzeby ogrzanego lokalu z pościelą oraz do dostarczenia za odpowiedniem wynagrodzeniem, którego wysokość w razie sporu oznaczy z wyłączeniem drogi sądowej władza skarbowa drugiej instancji podwody na przejazd do sąsiedniej cukrowni lub najbliższej stacji kolejowej.

Art. 31. O ile ze względu na urządzenie cukrowni powstaje konieczność powołania do stałego wykonywania nadzoru nad działalnością cukrowni więcej niż dwóch specjalnie w tym celu delegowanych urzędników, kierownictwo cukrowni obowiązane będzie do pokrywania wynikłych z tego powodu kosztów i wydatków.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonania niniejszego przepisu, a w szczególności sposobu określenia wysokości wskazanych wydatków oraz kosztów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Ważenie cukru dla celów podatkowych.

Art. 32. Wszelkie wyprodukowane zapasy cukru gotowego oraz rafinady winny być w miarę możności w ciągu dwudziestu czterech godzin po zakończeniu produkcji odważone na wadze legalizowanej i należycie sprawdzonej.

Określenie wagi cukru, wyrobionego w roztworach, a w szczególności syropu lub melasy, może być uskutecznione na podstawie miary i ciężaru gatunkowego lub w drodze analizy. Szczegółowe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 33. Ważenie i pakowanie cukru odbywać się powinno pod nadzorem przedstawiciela władzy skarbowej w porze dziennej między godziną szóstą rano i dziewiątą wieczorem.

Cukier zważony winien być umieszczony w oddzielnym magazynie, przeznaczonym do przechowywania gotowych i zważonych zapasów cukru, o ile możności bezzwłocznie, w każdym razie nie później, aniżeli przed przystąpieniem w dniu następnym do ważenia dalszych zapasów.

W przypadkach wyjątkowych władze skarbowe drugiej instancji mogą zezwolić na ważenie cukru w godzinach nocnych.

O ile kierownik cukrowni nie zamierza w dniu wyznaczonym dla ważenia cukru, przystąpić do uskutecznienia powyższej czynności, winien zaznaczyć o tem w księdze, przeznaczonej do zapisywania cukru odważonego, powiadamiając równocześnie o powyższem przedstawiciela władzy skarbowej, pod którego nadzorem odbywa się ważenie gotowych zapasów.

Art. 34. Sposób obliczenia wagi neto lub brutto poszczególnych gatunków wyrobionego cukru i rafinady (art. 2), jak również szczegółowe przepisy, dotyczące opakowania powyższych produktów oraz zapisywania odważonych zapasów do specjalnie w tym celu prowadzonej księgi,

ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Sprawdzanie zapasów cukru.

Art. 35. Znajdujące się w magazynach cukrowni, względnie wolnego składu gotowe zapasy cukru, odważonego podlegają kontroli organów władzy skarbowej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące spospsobu wykonywania powyższej kontroli, w szczególności zaś sprawdzania ilości produktów, znajdujących się w cukrowni i magazynach, z danemi, ujawnionemi w księgach cukrowni lub wolnego składu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 36. W razie stwierdzenia, iż znajdująca się w magazynach ilość cukru, podlegająca opłacie podatku spożywczego, jest mniejsza od ilości, wykazanej w księdze, kierownictwo zaś cukrowni lub wolnego składu nie wykaże, iż brakujące zapasy zostały wywiezione z magazynów w sposób zgodny z obowiązującemi przepisami, względnie uległy zniszczeniu wskutek jakiegokolwiek wypadku, stwierdzonego w drodze protokólarnej przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów, ilość powyższą należy bezzwłocznie ujawnić w księgach cukrowni lub wolnego składu i uiścić od niej podatek spożywczy w ciągu trzech dni od daty dokonanego sprawdzenia.

O ile natomiast zostanie stwierdzonem, iż w magazynach znajduje się większa ilość zapasów od wykazanej w księgach cukrowni lub wolnego składu władza skarbowa zarządzi bezzwłocznie zapisania do ksiąg stwierdzonej nadwyżki celem należytego opodatkowania takowej przy wprowadzeniu jej do wolnego obrotu.

Art. 37. O ile przed wprowadzeniem do wolnego obrotu cukier, podlegający opłacie podatku spożywczego ulegnie w magazynach, w wolnym składzie, względnie w drodze do cukrowni lub wolnego składu, zniszczeniu wskutek jakiejkolwiek przyczyny, stwierdzonej protokólarnie przez urząd skarbowy akcyz i monopolów, cukier powyższy skreśla się z ksiąg cukrowni lub wolnego składu.

Skreślenie powyższe może jednak nastąpić tylko w tym przypadku, o ile zdarzenie, które spowodowało zniszczenie cukru, zostało w ciągu dwudziestu czterech godzin od daty ujawnienia podane do wiadomości właściwemu ze względu na miejsce zdarzenia urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów.

Wywóz wyrobów cukrowych.

Art. 38. Wywóz cukru, niezwolnionego od podatku spożywczego, z cukrowni lub wolnego składu może nastąpić w zasadzie tylko po uprzedniem uiszczeniu podatku spożywczego lub jego zakredytowaniu.

Dopuszczalnem jest wywiezienie cukru, niezwolnionego od podatku, bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności:

1) z jednej cukrowni do drugiej lub z wolnego składu do cukrowni celem dalszego przerobu;

2) z cukrowni do wolnego składu;

3) z jednego wolnego składu do drugiego.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące warunków, które winny być przestrzegane przy wywożeniu oraz transportowaniu cukru, zwolnionego od podatku, oraz cukru, podlegającego opłacie podatku, wywiezionego bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 39. Wywóz zapasów cukru z cukrowni lub wolnego składu w każdym razie może nastąpić tylko po uprzedniem powiadomieniu o powyższem przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywającej stały nadzór nad działalnością cukrowni lub wolnego składu.

Przedstawiciel władzy skarbowej obowiązany jest przedewszystkiem ustalić, czy, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia, cukier zgłoszony do wywozu podlega opłacie podatku spożywczego, i w wypadku twierdzącym sprawdzić, czy podatek powyższy został uiszczony, względnie zakredytowany.

W każdym razie wszelkie zapasy cukru, wywożonego z cukrowni lub wolnego składu, winny być uprzednio dokładnie sprawdzone przez przedstawiciela władzy skarbowej na podstawie danych zawartych w księgach cukrowni lub wolnego składu, zarówno co do liczby, jak i numerów opakowań z cukrem, jako też ogólnej wagi netto i brutto odnośnego transportu.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 40. O ile cukier, po uprzedniem wprowadzeniu go do wolnego obrotu, zostanie następnie zwrócony do tej samej cukrowni celem dalszej przeróbki, należy bezzwłocznie zwrócone zapasy cukru odważyć w obecności przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywającej stały nadzór nad działalnością cukrowni, uczynić o powyższem wzmiankę w księgach kontroli i z dokonania wskazanych czynności sporządzić urzędowy protokół.

Po uskutecznieniu formalności, przewidzianych w ustępie poprzednim, należność, uiszczona tytułem podatku spożywczego od powyższych zapasów cukru, winna być na żądanie kierownictwa cukrowni zwrócona, w wypadku zaś zakredytowania takowej podlega bezzwłocznemu skreśleniu.

Art. 41. Wywóz cukru i produktów cukrowych z cukrowni lub wolnego składu, jako też przywóz powyższych wyrobów do cukrowni lub wolnego sładu odbywać się może wyłącznie w porze dziennej między godziną szóstą rano a szóstą wieczorem.

W wyjątkowych wypadkach może urząd skarbowy akcyz i monopolów udzielić zezwolenia na uskutecznienie wywozu lub przywozu o innej porze dnia lub nocy.

Księgi kontroli.

Art. 42. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest prowadzić następujące księgi kontroli:

1) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru odważonego;

2) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru sprowadzonego z innych cukrowni lub wolnych składów;

3) księgę surowej fabrykacji;

4) księgę kontroli kredytów, przyznanych fabryce.

Art. 43. Księgi, wymienione w artykule 42 niniejszego rozporządzenia, winny być przed ich użyciem ponumerowane i poświadczone przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów.

Wzory powyższych ksiąg oraz sposób ich prowadzenia ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

W miarę potrzeby władny jest nadto Minister Skarbu zarządzić prowadzenie innych ksiąg, niezbędnych do wykonywania kontroli nad działalnością cukrowni.

Art. 44. Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego rodzaje i sposób prowadzenia ksiąg, niezbędnych do wykonywania nadzoru nad działalnością wolnych składów.

Rozdział III.

Postanowienia, dotyczące wykonywania kontroli nad hurtowym handlem oraz przerabianiem cukru.

Art. 45. Osoby oraz przedsiębiorstwa, trudniące się hurtowym handlem cukru, względnie przerabianiem tego produktu, muszą posiadać dowody nabycia znajdującego się u nich cukru, w szczególności zaś faktury oraz rachunki, na których winno być uwidocznione pochodzenie cukru oraz numery partyj względnie opakowań.

Dowody powyższe przedstawiać należy na każde żądanie właściwych organów władzy.

Art. 46. Wszystkie zakłady i pomieszczenia, w których odbywa się hurtowy handel lub przemysłowy przerób cukru, podlegają nadzorowi władz skarbowych.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonywania powyższego nadzoru, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 47. Naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu stosownie do postanowień ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609). Przepisy art. 124 — 127 powyższej ustawy, o ile dotyczą naruszeń postanowień o opodatkowaniu cukru, tracą moc obowiązującą, a natomiast zastępują je przepisy, zawarte w artykułach następnych niniejszego rozporządzenia.

Art. 48. Winni wyrobu cukru bez wiedzy i zgody właściwej władzy skarbowej ulegają karze pieniężnej od pięciuset do pięciu tysięcy złotych oraz karze konfiskaty wyprodukowanych potajemnie zapasów cukru, nadto zaś karze aresztu od jednego do sześciu miesięcy.

Art. 49. Winni zatajenia zapasów cukru, wyrobionych w cukrowni uruchomionej i urządzonej z zachowaniem postanowień niniejszego rozporządzenia, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnego podatku spożywczego od zatajonej ilości cukru oraz karze konfiskaty zatajonych zapasów.

Za zatajenie w rozumieniu ustępu pierwszego niniejszego artykułu uważa się w szczególności niepoddanie wyrobionego cukru przepisanemu odważeniu lub niezapisanie tegoż cukru we właściwym czasie do księgi kontroli, przeznaczonej do zapisywania odważonych produktów.

Winni wyrobu cukru w lokalach i naczyniach, niezgłoszonych właściwej władzy skarbowej, ulegają jedynie karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych.

Art. 50. Winni potajemnego wydania lub wywiezienia cukru z cukrowni lub wolnego składu ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego podatku, przypadającego od potajemnie wywiezionych lub wydanych zapasów cukru, jednak w wysokości nie mniejszej od sumy stu złotych, nadto zaś karze konfiskaty powyższego cukru.

Wydanie lub wywiezienie uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez zawiadomienia organów władzy skarbowej i bez zachowania przepisanych warunków, o ile przytem nie zachodzi przypadek potajemnego wyrobu cukru, przewidziany w art. 49 niniejszego rozporządzenia.

Art. 51. Karom, przewidzianym w ustępie pierwszym art. 50 niniejszego rozporządzenia, ulegają nadto winni potajemnego usunięcia przekazanych urzędownie zapasów cukru nieopodatkowanego podczas przewożenia takowych do cukrowni lub do wolnego składu, względnie poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 52. Karom, przewidzianym w ustępie pierwszym art. 50 niniejszego rozporządzenia, ulegają również winni użycia cukru, zwolnionego od podatku, w sposób niezgodny z przeznaczeniem, uzasadniającem dokonane zwolnienie.

Jeśli użycie powyższe dotyczy cukru skażonego, przyczem środek skażający został w tym celu usunięty z cukru, zwolnionego od podatku, winni ulegają nadto karze aresztu od tygodnia do sześciu miesięcy.

Art. 53. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą i wolnem miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem cukru ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132 — 134 ustawy karnej skarbowej).

Art. 54. Winni wprowadzenia w błąd władzy skarbowej w celu uzyskania nienależnego zwrotu podatku za cukier, wywieziony zagranicę w przetworach cukrowych, ulegają karze w wysokości dziesięciokrotnej otrzymanej lub żądanej kwoty oraz karze konfiskaty tych przetworów.

W razie podania większej od rzeczywistej ilości zawartego w przetworach cukru, wymierza się karę tylko za podaną mylnie nadwyżkę po potrąceniu dozwolonej różnicy pomiędzy podaną a zawartą faktycznie w tych przetworach ilością cukru.

Art. 55. Winni zaniedbania w prowadzeniu ksiąg cukrowni lub wolnego składu, przepisanych dla kontroli podatku od cukru, ulegają w przypadkach, wskazujących na winę umyślną osoby, odpowiedzialnej za prowadzenie powyższych ksiąg, pieniężnej karze porządkowej w wysokości od dziesięciu do dwustu złotych, w innych natomiast przypadkach w wysokości od pięciu do stu złotych.

Jeśli w księgach uwidoczniono okoliczności, niezgodne z rzeczywistością, w celu ułatwienia dokonania lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas, w przypadku skazania za to przestępstwo nie stosuje się postanowień ustępu pierwszego niniejszego artykułu, natomiast uwidocznienie w księdze danych, niezgodnych z rzeczywistością, uważa się przy wymiarze kary za okoliczność szczególnie obciążającą.

Art. 56. Winni naruszenia innych postanowień niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Art. 57. Na żądanie organów skarbowych, powołanych do wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia, obowiązane są władze i instytucje państwowe oraz samorządowe tudzież zarządy kolei i innych przedsiębiorstw, trudniących się przewozem ładunków, udzielać władzom skarbowym niezbędnej pomocy, przedstawiać potrzebne dokumenty oraz asystować przy spełnianiu przez nie urzędowych czynności.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego, wydanego w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 58. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 59. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 20 września 1927 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o podatku od cukru z wyjątkiem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. w sprawie pobierania w r. 1927 nadzwyczajnego 10% dodatku do podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też wpłacanych, wzgl. przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697), o ile ono dotyczy podatku od cukru.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1927 r. Nr. 81, poz. 700).

Monopol tytoniowy.

298.

OKÓLNIK L. 18824/IVa/27.

Do Wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego.

Według otrzymanych informacji Urzędy Skarbowe często wydają koncesję na domową sprzedaż wyrobów tytoniowych na nazwisko jakiejś określonej osoby np. kelnera, a nie dla zakładu restauracyjnego, gospody, cukierni na nazwisko firmy, co w myśl § 37 „Instukcji o sposobie nadawania i wynagradzania przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych, ogłoszonej w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23 z 1925 r., poz. 539 winno mieć miejsce:

Nadawanie koncesji na nazwiska poszczególnych pracowników umożliwia zakładom tym w razie odebrania koncesji za jakieś wykroczenie przeciw przepisom o sprzedaży wyrobów tytoniowych jednemu pracownikowi otrzymać koncesję na nazwisko innego, co w znacznym stopniu utrudnia kontrolę i zwalczanie nadużyć często popełnionych przez koncesjonarjuszy domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych (szmugiel).

Koncesjonarjusze domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych niejednokrotnie wywieszają szyldy o sprzedaży w ich zakładach tych wyrobów na zewnątrz swych lokali na ulicy.

Rozporządzenie Ministr. Skarbu z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 42, poz. 285) § 6 mówi „ . . . . nie wolno im (koncesjonarjuszom domowej sprzedaży) papierosów i cygar sprzedawać konsumentom innym, jak gościom swego przedsiębiorstwa głównego" wywieszając zaś szyldy, o sprzedaży wyrobów tytoniowych, na ulicy ściągają kupujących z poza zakładu co stanowi krzywdę dla okolicznych sprzedawców detalicznych, gdyż odciąga im konsumentów i jest sprzeczne z intencją rozporządzenia wprowadzającego domową sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Wobec powyższego zechcą Izby Skarbowe i Wydział Skarbowy Województwa Śląskiego zarządzić, by na przyszłość nadawano koncesje na domową sprzedaż wyrobów tytoniowych zakładom restauracyjnym, gospodom, cukierniom i t. p. na firmę z oznaczeniem nazwiska właściciela, a nie poszczególnych osób, oraz zechcą wydać polecenie organom Kontroli Skarbowej zwracanie uwagi, by koncesjonarjusze domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych umieszczali o sprzedaży tej szyldy jedynie wewnątrz swych lokali. W wypadkach, w których już przedtem nie zastosowano się do zasad w niniejszym okólniku wyrażonych, zechcą Izby Skarbowe wydać odpowiednie zarządzenie usuwające te niewłaściwości.

Kierownik:

(—) Dr. *Kreutz.*

Monopol spirytusowy.

299.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 sierpnia 1927 r.

w sprawie organizacji eksportu spirytusu.

Na podstawie art. 97 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepis art. 5 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289), o ile dotyczy utworzenia jednej na całe Państwo spółdzielczej organizacji eksportu spirytusu wejdzie w życie z dniem 1 września 1928 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15 września 1927 r. Nr. 80, poz. 695).

Przepisy celne.

300.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 16 września 1927 r.

w sprawie przedłużenia ważności rozporządzenia o uldze celnej na elektrody z węgla.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin ważności ulgi celnej dla niewyrabianych w kraju elektrod z węgla, używanych do wyrobu karbidu, azotniaku i żelazo-krzemu (ferrosilicium), przewidzianej w § 1 rozporządzenia z dnia 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 331) przedłuża się do dnia 30 czerwca 1928 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1927 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:

(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U .R. P. z d. 23 września 1927 r. Nr. 82, poz. 717).

301.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 16 września 1927 r.

w sprawie ceł wywozowych od metali półszlachetnych.

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Do dnia 31 października 1927 r. włącznie będą stosowane do towarów wymienionych w pozycjach taryfy celnej (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 83, poz. 796) (wywóz) 234 punkt 4 i 239 ulgi celne, przewidziane w uwagach do tych pozycyj (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 32, poz. 297), bez potrzeby uzyskiwania pozwoleń Ministerstwa Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 października 1927 r. włącznie.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:

(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U .R. P. z d. 23 września 1927 r. Nr. 82, poz. 718).

302.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1927 r.

w sprawie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) oraz art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. W myśl punktu 3, poz. 44 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 54, poz. 540) ustala się następujący wykaz surowic i szczepionek, wolnych od cła: surowice używane w lecznictwie:
1) przeciw cholerze,
2) „ dżumie,
3) „ jadowi wężów,
4) „ gorączce siennej (Heufieber),
5) „ wąglikowi.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dn. 23 lutego 1924 r. w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i stosowanych do celów weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 228).

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1927 r. Nr. 81, poz. 712).

303.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie zwinięta została z dniem 12-go sierpnia 1927 r. w Szumsku ekspozytura urzędu celnego w Zdołbunowie, zaś dnia 19-go sierpnia 1927 r. uruchomiono ekspozyturę celną w Siwkach podległą temu Urzędowi.

Warszawa, dnia 12 września 1927 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) Dr. *Rasiński.*

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie zwinięta została z dniem 18-go sierpnia 1927 r. w Szopach Uściańskich ekspozytura Urzędu Celnego w Korcu.

Warszawa, dnia 12 września 1927 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) Dr. *Rasiński.*

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Wilnie zwinięte zostały z dniem 22-go lipca 1927 roku w Nagórnej i Rubieżewiczach ekspozytury urzędu celnego w Stołpcach.

304.

SPROSTOWANIE

omyłek w okólniku L. D. C./3500/IV/27 w sprawie zarachowywania pobieranych przez urzędy celne dochodów innych władz i urzędów niecelnych na sumy obrotowe.

Strona	Szpalta	Wiersz	zamiast	ma być
466	prawa	6 od dołu	Na rachunku	Na rachunkach
467	lewa	7 od góry	„na rachunek innych władz i urzędów nie celnych	„na rachunek innych władz i urzędów niecelnych"
467	„	23 „	zawiadomienie	zawiadomienia
467	prawa	22 „	wyłącznie	łącznie
467	„	16 od dołu	porócz	oprócz
467	„	12 „	pozycję oraz	pozycję budżetu oraz
468	lewa	1 od góry	w ten	ten
468	„	18 od dołu	kisęgowane	księgowane
468	prawa	7 od góry	donośnego	odnośnego
468	„	8 „	niewłaściwości	niewłaściwie
468	„	18 od dołu	przechowaniu	przerachowaniu

Przepisy rachunkowo-kasowe.

305.

OKÓLNIK Nr. 1313/II. G. S./27

w sprawie uiszczania opłat sądowych znaczkami sądowemi i w przedmiocie instrukcji o obrocie i kontroli znaczków sądowych.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie.

Zwracając uwagę na ogłoszoną równocześnie instrukcję o obrocie i kontroli znaczków sądowych, obowiązującą od 1 września 1927 r., wyjaśniam wskutek podniesionych wątpliwości, że opłaty kancelaryjne od dokumentów, wydawanych przez pisarzy hipotecznych (art. 41 przepisów tymczasowych o kosztach sądowych — (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 284 z roku 1924) powinny być w myśl art. 42 tychże przepisów uiszczane gotówką na równi z innemi opłatami w postępowaniu hipotecznem, że wymieniona obok skasowanego znaczka sądowego suma (§ 8 rozp. z dnia 25 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 344) powinna być rozbita na poszczególne pozycje, które oznaczały w sposób następujący: wp. (wpis), pod. (opłata od podań), kanc. (opłata kancelaryjna) i dor. (opłata za doręczenie,) tudzież, że te urzędy, którym dziurkacze do kasowania znaczków sądowych nie będą wcale dostarczone, zawsze stosują wskazany w § 8 powyższego rozporządzenia sposób kasowania znaczków sądowych przez przekreślenie na krzyż atramentem.

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1927 r.

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Meysztowicz.*

INSTRUKCJA

o obrocie i kontroli znaczków sądowych, wydana przez Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 1.

Znaczki sądowe, zapomocą których uiszczane są opłaty sądowe na podstawie rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 344), przygotowują na zamówienia Ministerstwa Sprawiedliwości Państwowe Zakłady Graficzne i dostarczają cały nakład tych znaczków Biuru Znaków Wartościowych przy Ministerstwie Skarbu.

§ 2.

Znaczki sądowe dzielą się na kategorje według ich wartości i opatrzone są napisem „opłata sądowa".

§ 3.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła Departamentowi Kasowemu Ministerstwa Skarbu odpis zamówienia znaczków sądowych (§ 1) oraz zawiadamia tenże Departament o ilościach znaczków każdej kategorji, w które winny być zaopatrzone właściwe kasy skarbowe. Zgodnie z tem Biuro Znaków Wartościowych rozsyła kasom skarbowym odpowiednią ilość znaczków, pozostawiając resztę w swoim skarbcu w celu stopniowego zasilania tychże kas w miarę zgłaszania żądań. Kasy skarbowe powinny czuwać na tem, by posiadany przez nie zapas znaczków był zawsze dostateczny i w miarę ich wyczerpywania obowiązane są zwracać się do Biura Znaków Wartościowych o nadesłanie dalszego zapasu znaczków.

Biuro Znaków Wartościowych w terminie do dni 8 po upływie każdego miesiąca przesyła Ministerstwu Sprawiedliwości odpisy dzienników przychodu i rozchodu znaczków sądowych za ubiegły miesiąc.

§ 4.

Ministerstwo Sprawiedliwości ustala w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wysokość zaliczek w znaczkach sądowych, które mają być jednorazowo wydane Sądowi Najwyższemu, sądom apelacyjnym i okręgowym oraz sądom pokoju w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie. Wykaz przyznanych zaliczek ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Ogłoszeniu w tymże Dzienniku, po uprzedniem porozumieniu Ministerstwa Sprawiedliwości z Ministerstwem Skarbu, podlegają również wszelkie zmiany w pierwotnie zatwierdzonym wykazie.

Zaliczki, których wysokość została w powyższy sposób ogłoszona, właściwe kasy skarbowe obowiązane są wydać odpowiednim sądom za urzędowem potwierdzeniem odbioru bez pobrania wzamian gotówki.

O ileby określona dla danego sądu zaliczka okazała się nadmierną lub niedostateczną, powinien dany sąd w drodze służbowej wystąpić z umotywowanym wnioskiem o zmniejszenie względnie podwyższenie zaliczki.

Wyrachowanie się z zaliczek, w mowie będących, następuje zasadniczo tylko w razie likwidacji danego sądu przez uiszczenie odpowiedniej gotówki oraz zwrot niesprzedanych znaczków sądowych.

§ 5.

Otrzymane tytułem zaliczki znaczki sądowe sądy sprzedają interesantom, a za całą gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży, zakupują we właściwych kasach skarbowych znaczki sądowe na podstawie wykazu, w którym należy podać cenę, ilość, wartość danej kategorji znaczków i łączną sumę. Wykupywanie znaczków wzamian za uzyskaną gotówkę sądy obowiązane są uskuteczniać w terminach tygodniowych, a ponadto wówczas, gdy ogólna wartość znaczków, otrzymanych tytułem zaliczki, zmniejszy się do połowy.

Sądy położone w miejscowościach, w których niema kasy skarbowej, obowiązane są odsyłać pocztą odnośną gotówkę do właściwej kasy skarbowej wraz z wykazem potrzebnych znaczków każdej kategorji. Kasa skarbowa wzamian za otrzymaną gotówkę obowiązana jest tegoż dnia wysłać pocztą danemu sądowi żądane znaczki stosownie do nadesłanego wykazu. Obowiązkiem każdego sądu jest wysyłać gotówkę możliwie zawczasu tak, aby mu nie zabrakło znaczków zanim przesyłka z kasy skarbowej nadejdzie.

W ostatnim dniu okresu budżetowego zakupuje się znaczki za całą uzyskaną ze sprzedaży gotówkę tak, aby żaden zapas gotówki nie pozostał na rok następny.

O braku w kasie skarbowej zamówionych znaczków którejkolwiek kategorji dany sąd zawiadamia niezwłocznie Ministerstwo Sprawiedliwości w drodze służbowej.

§ 6.

Kasy skarbowe wydają zaliczki i sprzedają znaczki sądowe tylko sądom.

Adwokaci, komornicy i pisarze hipoteczni mogą nabywać znaczki sądowe tylko w sądach.

Wpłaconą na zakup znaczków sądowych gotówkę zapisują kasy skarbowe na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości (wymiar sprawiedliwości), mianowicie sumy wpłacone przez Sąd Najwyższy oraz sądy apelacyjne i okręgowe

— na rachunek tychże sądów, zaś sumy wpłacone przez sądy pokoju — na rachunek właściwego sądu okręgowego.

§ 7.

Wszystkie sądy prowadzą wykaz otrzymanych znaczków sądowych według wzoru Nr. 1.

W wykazie tym w pierwszym wierszu zapisuje się na początku każdego roku ilość znaczków każdej kategorji, otrzymanych tytułem stałej zaliczki po ewentualnem uwzględnieniu zmian, o których mowa poniżej, oraz ich ogólną wartość, a następnie zakupione za gotówkę w ciągu roku znaczki sądowe według poszczególnych kategoryj oraz ich ogólną wartość.

W razie zmniejszenia zaliczki, o czem mowa w § 4, należy nadwyżkę znaczków zwrócić kasie skarbowej, zapisując ją w wykazie jako rozchód atramentem czerwonym. Powiększenie zaliczki zapisuje się również w wykazie jako przychód atramentem czarnym. W obu powyższych wypadkach zamieszcza się odpowiednią adnotację w ostatniej rubryce wykazu z powołaniem się na dotyczące zarządzenie, na następny zaś rok wykazuje się pod pierwszą pozycją już zredukowaną względnie podwyższoną zaliczkę.

Znaczki sądowe, wycofane z obiegu sądy zwracają właściwej kasie skarbowej i również zapisują w wykazie czerwonym atramentem jako rozchód. Wzamian za zwrócone kasom skarbowym znaczki, wycofane z obiegu, kasa skarbowa wydaje danemu sądowi będące w obiegi znaczki na sumę, równającą się ogólnej sumie znaczków zwróconych. Podjęte w ten sposób znaczki sądowe zapisuje się w wykazie jako otrzymane tytułem zamiany.

Ostatnia rubryka wykazu przeznaczona jest na adnotację o wysokości zaliczek, o dokonywanych rewizjach, o zmianie urzędników, którym powierzona zostaje sprzedaż znaczków i t. p.

§ 8.

Na podstawie wykazu, prowadzonego według wzoru Nr. 1, wszystkie sądy sporządzają w dwu egzemplarzach wykaz roczny według wzoru Nr. 2.

Sądy pokoju przesyłają oba egzemplarze wykazu najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca po ukończeniu okresu budżetowego właściwemu sądowi okręgowemu, który sporządza według tegoż wzoru Nr. 2 ogólny wykaz dla całego okręgu w dwóch egezmplarzach i przesyła jeden egzemplarz Ministerstwu Sprawiedliwości, drugi zaś z dołączeniem wykazów sądów pokoju i własnego (po jednym egzemplarzu) właściwej okręgowej izbie kontroli najpóźniej do dnia 1 -go drugiego miesiąca po upływie okresu budżetowego.

W tymże terminie Sąd Najwyższy i sądy apelacyjne nadsyłają Ministerstwu jeden egzemplarz wykazu Nr. 2, drugie zaś egzemplarze przesyłają — Sąd Najwyższy Najwyższej Izbie Kontroli, a sądy apelacyjne właściwym okręgowym izbom kontroli.

§ 9.

Zapas znaczków sądowych oraz gotówki, uzyskanej ze sprzedaży znaczków, winien być codziennie sprawdzany w sądach pokoju przez sędziego pokoju, w innych zaś sądach przez urzędnika prowadzącego kasę sądu i po sprawdzeniu oddawany do przechowywania sędziemu pokoju, względnie urzędnikowi, prowadzącemu kasę, z wykazem (wzór Nr. 1) bez zarachowania w księdze kasowej.

Ponadto prezesi sądów: Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych, względnie ich zastępcy obowiązani są przynajmniej raz na kwartał kontrolować w tychże sądach urzędników, którym powierzono sprzedaż znaczków sądowych, przyczem należy sprawdzić pozostałości znaczków oraz sumę posiadanej ze sprzedaży gotówki.

§ 10.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie na obszarzę okręgów sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie z dniem 1 miesiąca następującego po jej ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Z dniem tym traci moc obowiązującą instrukcja, ogłoszona przy okólniku Nr. 905/II G. S./24 (Dz. Urz. Nr. 15/1924).

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1927 r.

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Meysztowicz.*

(D. U. Min. Spraw. z dn. 15 stycznia 1927 r. Nr. 16).

Wzór Nr. 1.

Wykaz znaczków sądowych za rok ....

Nr. kolejny	Znaczki sądowe otrzymane z kasy skarbowej względnie zwrócone tejże kasie												Na ogólną sumę		Adnotacje o datach stałej zaliczki, o zmianach wysokości zaliczki, dokonanej rewizji znaczków sądowych oraz gotowizny uzyskanej ze sprzedaży znaczków, tudzież o zmianie urzędnika, któremu powierzono sprzedaż znaczków i t. p.
	dnia	tytułem	Kategorja znaczków sądowych												
			po 1 gr.	po 5 gr.	po 10 gr.	po 35 gr.	po 45 gr.	po 50 gr.	po 1 zł.	po 5 zł.	po	po	zł.	gr.	

Zaliczkę stałą w znaczkach sądowych na sumę .... zł. podjęto z kasy skarbowej dnia .... art. .... księgi kasy skarbowej.

Np. Po przeprowadzeniu niespodziewanej rewizji znalazłem znaczki sądowe na ogólną sumę .... zł. i gotówką razem .... zł.

Dnia ....

N. N. (sędzia pokoju).

Np. Przy rewizji sądu pokoju stwierdziłem, że ewidencja znaczków i sprzedaż znaczków prowadzona jest prawidłowo, oraz że akta badanych spraw nie wykazały żadnych braków, tak pod względem jakości użytych znaczków, jak i co do wysokości opłat uiszczonych znaczkami.

Dnia ....

N. N. Prezes.

Np. Z powodu otrzymania 4-tygodniowego urlopu wypoczynkowego oddałem wykaz znaczków oraz zapas znaczków w ogólnej sumie .... zł. p. N. N. sekretarzowi.

Dnia ....

N. N. kancelista

Odebrałem N. N. Sekretarz.

Sąd ....

w ....

Wzór Nr. 2.

Wykaz roczny obrotu znaczków sądowych

za okres ....

T R E Ś Ć	Kategorja znaczków sądowych										na sumę		U W A G I (Daty zarządzeń o przyznaniu i zmianach wysokości zaliczki)
	po 1 gr.	po 5 gr.	po 10 gr.	po 35 gr.	po 45 gr.	po 50 gr.	po 1 zł.	po 5 zł.	po	po	zł.	gr.	
1) Otrzymana stała zaliczka jako pozostałość z poprzedniego okresu													
Zwiększenie zaliczki													
Zmniejszenie zaliczki													
Wysokość zaliczki z końcem roku sprawozdawczego													
2) Za uzyskaną ze sprzedaży znaczkńw sądowych gotówkę zakupiono w ciągu okresu sprawozdawczego													
3) Pozostałość z końcem okresu sprawozdawczego:													
a) znaczków sądowych													
b) gotówki w sądzie łącznie z gotówką wysłaną do kasy skarbowej, a za którą przed upływem okresu sprawozdawczego nie otrzymano znaczków.													

Sprawy Spółdzielcze.

306.

KOMUNIKAT RADY SPÓŁDZIELCZEJ

w sprawie publikacji.

„Na podstawie ustawy z d. 7 kwietnia 1922 r. o łączeniu się spółdzielni (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 265) dokonane zostało połączenie Centrali Spożywczych Stowarzyszeń Spółdzielczych Robotników Chrześcijańskich w Warszawie (jako spółdzielni przejętej) ze Związkiem Spółdzielni Spożywców Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie (jako spółdzielni przejmującej). W wyniku połączenia Centrala Spożywczych Stowarzyszeń Spółdzielczych Robotników Chrześcijańskich przestała istnieć i uległa skreśleniu z listy związków rewizyjnych.

Warszawa, dnia 21 września 1927 r.

Przewodniczący:

(—) *Kwieciński.*

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

307.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 września 1927 r.

zmieniające rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam, co następuje:

Art. 1. Art. 4 rozporządzienia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 632) otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo do jednorazowego zasiłku przysługuje osobom wymienionym w art. 1, 2 i 3, o ile pozostawać będą w służbie państwowej od dnia 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat zasiłku ustalonych w art. 5.

Osoby, wymienione w art. 1 i 2, które wstąpiły do służby państwowej po dniu 1 stycznia 1926 r. i pozostawać będą w tej służbie w terminie płatności poszczególnych rat, otrzymują zasiłek, obliczony na zasadzie art. 1, zmniejszony o stosunkową część za czas, przez który dana osoba nie pozostawała w służbie państwowej, przyczem miesiące, w których dana osoba pozostawała w służbie państwowej, co najmniej przez 15 dni liczy się jako pełne miesiące, mniejszych okresów czasu natomiast nie uwzględnia się.

Przepis ustępu poprzedniego stosuje się analogicznie w wypadkach przerwy służby państwowej w okresie od 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat zasiłku ustalonych w art. 5.

O ile chodzi o osoby, wymienione w art. 3, to w wypadkach, o których mowa w ustępach 2 i 3 niniejszego artykułu odlicza się z kwoty zasiłku jedną dwudziestą czwartą część za każdy nieprzesłużony miesiąc".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz wszystkim innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Rozporządzienie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przymysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. Ust. R. P. z dnia 19 września 1927 roku Nr. 81, poz. 699).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej. Miodowa Nr. 22. Nr. 38144. 22/IX. 1927 r. — 6000.